

Når der er tale om supplerende dagpenge, så betyder de ændringer, der ligger på bordet, og som bliver vedtaget af et flertal i Folketinget uden Venstre og De Konservative, at folk, der går på supplerende dagpenge, i højere grad kan se en nytteværdi i at arbejde, fordi man mindsker det samspilsproblem, der i øvrigt er i vores dagpengesystem, når man tager ganske få timer.

Det er noget af det, hr. Frank Dahlgaard har været meget optaget af i Folketingets Arbejds-markedsudvalg: Hvordan får vi sikret, at det for den enkelte, der gerne vil have et arbejde, men måske ikke kan få den fulde tid, som man er forsikret til, kan betale sig at arbejde så mange timer som muligt? Dette forslags vedtagelse betyder, at der er en højere grad af incitament til at arbejde.

Så betyder det også – og det synes jeg Venstre og De Konservative springer flot og elegant hen over – at der sker en ligestilling imellem de selvstændigt erhvervsdrivendes og lønmodtagernes status, hvad angår muligheden for at melde sig ind i en arbejdsløshedskasse og dermed også blive dagpengeberettiget, hvis man har et antal timer, man arbejder. Men jeg kan forstå, at hr. Lars Løkke Rasmussen og fru Pia Christmas-Møller ingen interesse har i at ligestille de selvstændigt erhvervsdrivende og lønmodtagerne.

Det er heller ikke rigtigt, som det er fremstillet, at forslaget lægger op til en permanent organisering af ens arbejdsliv, altså at man kan være på supplerende dagpenge i al evighed.

De fleste på arbejdsmarkedet er jo overenskomstdækkede. Overenskomster giver opsigelsesvarsel, og de grupper, der har opsigelsesvarsel, har en tidsbegrænsning, og for de grupper, der arbejder inden for funktionærområdet, hvad jo et stigende antal gør, er der fortsat en tidsbegrænsning.

Så det er faktisk kun en meget, meget lille del af lønmodtagerne på det danske arbejdsmarked, der har arbejdstider, som man kan sige er defineret som periodevis, og dér er det rigtigt, at dér slipper vi for en administration, og dér kan der måske godt være en håndfuld mennesker, der bliver bedre stillet.

Og hvad så? Hvad så?

Det er en meget, meget lille gruppe, som er påvirket af, at arbejdsgiverne ikke er tilstrækkelig optaget af at organisere arbejdet på en måde, så folk har et ordentligt arbejdsliv og nogle ordentlige arbejdstider.

Så lad være med at fremstille det, som om det her er en ladeport, og nu kommer alle væltende ind i dagpengesystemet, og nu kan de få supplerende dagpenge for tid og evighed!

Sådan er det jo ikke.

Så til selve forløbet, som fru Pia Christmas-Møller var inde på. Faktisk har jeg i det forhandlingsforløb, der har været, ikke oplevet andet fra Venstre og De Konservative, end at de var interesseret i de dele af forslaget, som handler om forringelser og kun forringelser. Som det også kom frem ved førstebehandlingen, lever Venstre og De Konservative tilsyneladende med en forhåbning om, at der skal ske et større blodbad til efteråret, hvor vi måske helt skal ændre på strukturen i dagpengesystemet.

Det er ikke regeringens dagsorden. Det kom klart frem ved førstebehandlingen, at det ikke er det, regeringen går efter. Når vi diskuterer aktiv og dynamisk arbejdsmarkedspolitik, handler det altså ikke om forringelser for de ledige, lavere sats, og hvad ved jeg.

Jeg synes, at Venstre og De Konservative må have det dårligt med at sætte sig ud på sidelinjen, når der er tale om forenklinger, som tilgodeser selvstændigt erhvervsdrivende, som tilgodeser samspilsproblemer – der er et problem i dagpengesystemet – og som tilgodeser kasserens meget klart udtrykte ønske om forenklinger i administrationen.

Nu får man altså 17 forslag til forenkling i administrationen, og jeg vil meget gerne takke SF og Enhedslisten, som har været parat til at påtage sig deres ansvar for ønsket om at leve op til, at forenklinger er noget, vi må have.

Men det er nu, man skal tage beslutningen, det er ikke engang hen på efteråret eller til næste jul eller sådan noget. Det er på bordet nu.

(Kort bemærkning).

Lars Løkke Rasmussen (V):

Arbejdsministeren har i hvert fald ret i én ting, må man gå ud fra, nemlig at der er flertal i Folketinget for 17 såkaldte regelforenklingsforslag. Men det, der er pointen, er, at det kunne være, der var et flertal for langt flere forslag.

Den rapport, der kom fra Verner Sand Kirkudvalget sidste sommer, rummede som bekendt 47 forslag, af hvilke arbejdsministeren kun har valgt at oversende de 29 forslag til nærmere vurdering i Landsarbejdsrådets arbejdsudvalg, og det er præcis derfor, vi ingen jordisk chance har haft for som parlament at forholde os seriøst til nogen af de yderligere regelforenklingsfor-